

Az Útmutató 2010. novemberi igéje:

„Ítéletet tart a nemzetek fölött, megfenyíti a sok népet. Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul.“ (Ézs 2,4)

Életünk ideje és a letörölt könnyek

„Valahol lenni kell egy lakomának. / Hová hivatalos, kit ideleln / Halálba üzött az éhség, a bánat, / A reménytelen szerelem. / Valahol lenni kell egy palotának, / Hová bejáratos, kit ideleln / Minden örömből és fényből kizártak / S elhullt a rögös útfelen. / Valahol lenni kell egy orgonának, / Melyen majd egyszer befejezhetem / A dallamot, mely itt halálba bályadt / S amely az életem nekem!” (Juhász Gyula)

Valahol lenni kell... Mert mérhetetlen kínok és szenvedések gyógyulásért, kínzó igazságtalanságok megelégtetésért, gyötrő bűntudatok enyhülésért, elhalasztott lehetőségek ismétlésért, megszakadt életek befejezésért kiáltanak. Valahol lenni kell... Mert veszteségeink pótlására, gyötrő fájdalmaink megszüntetésére kevesek vagyunk, a bennünk lévő űrt pedig sem magasztos eszmékkel, sem lázas tevékenységgel, sem élvezetek hajszolásával nem tudjuk betölteni. Valahol lenni kell... Mert „szörnyűséges, lehetetlen, hogy senkié vagy emberé az élet”, hogy céltalan és értelmetlen minden akarás, szenvedés, áldozat és szeretet, hogy a semmiből jövünk és éveinkkel a semmi felé haladunk. Valahol lenni kell... Hogy mindaz, ami itt a földi létben eltörött, megszakadt, véget ért, elraboltak, elmaradt, kiszakadt az odaát beteljesedésre találjon.

A temetők nyugalma, a sírkövek mozdulatlansága az élet megbecsülésére tanít. Arra, hogy az élet egyszeri és megismételhetetlen, értéke van minden megélt percnek és lehetőségnek. A mulandóság ténye az élet szépségére, méltóságára és életünk iránti felelősségünkre is emlékeztet. Most még megteheted! Most még elindulhatsz a másik ember felé, akit megbántottál, akire rosszat mondtál, akit megtagadtál vagy elfelejtettél. Most még átgondolhatod életvezetés

gyakorlatod és amennyiben szükséges, változtathatsz rajta. Most még múlandó, másodlagos földi célok, a „megéri vagy sem” mérlegelése helyett elkezdheted a szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, hűség, jóság és áldozatvállalás gyakorlását. Most még közel léphetsz szeretteidhez, együtt megélt mélységekkel és magasságokkal, áldozatok kútjából fakadó valódi értékekkel gazdagíthatod életedet és a másik életét. Most még Isten felé fordulhatsz, tőle és benne keresve

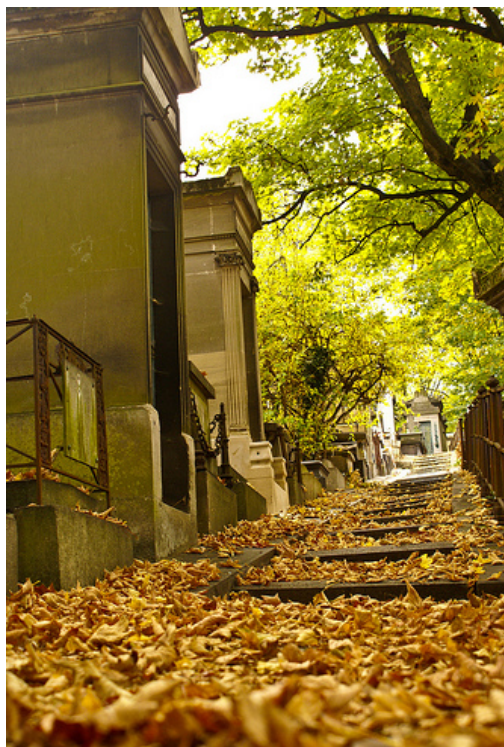
nyughatatlanságodra megnyugvást, békétlenségedre békességet, hitlenségedre bizonyosságot, ünnepeidhez tartalmat, bűneidre megbocsátást, ürességedre megelégtetést. Kérdőjelek és kétségek maradnak ugyan, de egyszer csak észre vesszük, hogy minden válaszra nincs szükségünk, a terhek elhordozásához érkezik a segítség és Isten ígéretei megtartják életünk. Most még elkezdheted...

A világ mulandósága, és egy elhengerített sírkő az újjáteremtett világ és a halálon túli élet valóságát hirdeti. A szépség, siker, hatalom és hírnév elmúlik, nevek és életek feledésre kerülnek, a temetőket elviszi az enyészet, a ma kérdései és megingathatatlan törvényei megsemmisülnek, az idő és tér dimenziójába felfeszített világ

téren és időn kívülé válik. A hit, a remény és a szeretet marad meg csupán. Az, ami nagyon bizonytalanok tűnik, amelyre nem merünk építeni, amire nem fordítunk időt. Életünk ideje „az ismeretlen, nagy Úrral” való találkozás felé halad.

„Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.” A trónuson ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent. (Jel 21,3-5)

Dr. Solymár Mónika

GYÜLEKEZETI ALKALMAK ÉS HÍREK

Istentiszteletek

- **Bécs, 1070 Lindengasse 44/a. kápolna**
2010. december 05. 11.00 óra Ádventi istentisztelet úrvacsoraosztással
- **Graz, Heilandskirche, ill. gyülekezeti terem (8010 Graz, Kaiser Josef-Platz 9.)**
2010. december 05. 16.00 óra Ádventi istentisztelet úrvacsoraosztással

Kérjük mindazoknak a 12 éves vagy ennél idősebb fiataloknak a jelentkezését a gyülekezeti telefonszámon, akik 2011-ben *konfirmálni szeretnének*, itt Bécsben/Ausztriában és magyar nyelven. Idén öt fiatal konfirmált gyülekezetünkben, és most is van jelentkezőnk. A konfirmáció hitvallástétel, amely a gyülekezetben a felnőtt egyháztagságot jelenti.

A lelkesi hivatal telefonszáma (csak mobiltelefonon elérhető): ☎ +43/650 58 777 12

E-mail címünk: ✉ evang-ungarisch@aon.at

Gyülekezeti kirándulás Óriszigeten

Immár hagyománynak számít, hogy gyülekezetünk az őszi hálaadás idején kirándulást szervez a burgenlandi Óriszigetre. A várható hidegre tekintettel – gondolva idősebb testvéreinkre – hivatalosan ugyan lemondta a gyülekezet a kirándulást, mégis néhány elszánt család dacolva minden viszontagsággal Bécsből, Grazból és St. Pöltenből szombat délelőtt a jobbra magyarok lakta faluba érkezett, ahol nagy szeretettel fogadta a kis csapatot a Hollós házaspár. A fátyolos őszi időben kellemes kerti együttlét, kávézgatás, teázgatás és piknik következett. Amíg a felnőttek jókedvűen társalogtak, a gyerekek előszeretettel kényeztették a háziak kutyáját, diót törtek vagy éppen ízletes vidéki almát szedtek a gyümölcsfákról. A délutáni sziesztáról mindenki lemondott, így vendéglátóinkkal egyetemben felkerelkedtünk egy közeli kastély, a „Rotenturm” megtekintésére.

A kastélykertben sétálgatva érintetlen burjánzó növényzet és hatalmas fák vetek körül bennünket. A kastély egy tisztáson állt, mint a mesében, de mivel az épületben még tartanak a felújítási munkálatok, csak kívülről tudtuk körbejárni. Itt készült több csoportkép is. Hamarosan búcsút intettünk a park méltóságteljes fáinak és autóba ülve az öt percre lévő tónál folytattuk kirándulásunkat. Az ösvényen haladva megkerültük a tavat. A tó körüli erdő tele volt mindenféle gombával és csapatunk gombaszakértői annyi fekete tölcsérgombát szedtek, hogy nem győztünk ámuldozni. Mi legyen a sok gombával? Visszatérve Óriszigetre szempillantás alatt megoldódott a kérdés. Frissen meg kell enni! Így hát néhányan elkezdték elkészíteni az „uzsonnát”. A háziak hoztak falusi tojást és kiszáradva két serpenyőben sült a gombás rántotta. Kicsivel később már hűlt helye volt az asztalon. Persze mindezt tréfálkozás követte a gomba hatását illetően. A jó hangulat ellenére, mivel közeledett az este el kellett búcsúzni egymástól és Óriszigettől.

Azt gondolom, hogy egy kellemes élménnyel lettünk gazdagabbak és minden bizonnyal legközelebb ismét számos látogatója lesz a rendezvénynek. Kerekedjünk fel jövőre is!

Andorka Hanna

Kedves Olvasóink!

Újságunk ezen számában a mellékelt csekken adakozásra hívjuk támogatóinkat! Kérjük és köszönjük adományát, amellyel gyülekezetünk életét, működési költségeinket és az újság megjelentetését támogatja. Ezzel gyülekezetünk fennmaradását és működését teszi lehetővé. Itt köszönjük meg hálással eddigi támogatásukat, amelyet eljuttattak gyülekezetünkhöz, és kérjük, továbbra is segítse munkánkat! Köszönünk minden imádságos szeretetet és hordozást, valamint a bármilyen formában megnyilvánuló tevékeny közreműködést is. Köszönettel:

A gyülekezet presbitériuma

Gratulálunk! – Ötven éves a Bornemisza Péter Társaság

2010. október 03.-án a Collegium Hungaricum dísztermében megtartott jubileumi gálaest keretében ünnepelte e kerek évfordulót a Bornemisza Péter Irodalmi Társaság, népes együtt ünneplők közösségében. A program a Társaság változatos és színvonalas kulturális életéről tanúskodott.

A Társaság élete az alapítástól kezdve egészen 2004-ig szorosán együttműködött az Ausztriai Magyar Evangélikus Lelkigondozó Szolgálat életével. 1960. március 21.-én az Evangélikus Lelkigondozói Szolgálat Egyháztanácsa alapította a Társaságot, amely évtizedekig a gyülekezet művelődési egyesületeként működött. Az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet és a Bornemisza Péter Társaság élete 2004-től ugyan különvált egymástól, de kívánjuk a Társaságnak, hogy az alapítók szellemiségének és akaratának megfelelően végezzék tovább értékes kultúraépítő és közvetítő szolgálatukat.

Dr. Bartók Miklós a BPT jelenlegi elnöke megnyitó beszédét tartja

Bemutatjuk a Neubau/Fünfhausi Evangélikus Gyülekezet új lelkészét

2010. szeptember 1-től Hans-Jürgen Deml esperes személyében új gyülekezeti lelkésze van a Bécsi Neubau-Fünfhausi Evangélikus Gyülekezetnek. Bécsben e gyülekezet helyiségeit használjuk, a Lindengasse 44/a szám alatti kápolnában tartjuk

istentiszteleteinket. Az új lelkész korábban a Mistelbacheri gyülekezetben szolgált. Alább a nekünk írt sorait közöljük. Adventi istentiszteletünket követő közös ebédünk vendége is lesz Hans-Jürgen Deml, így ott személyesen is találkozhatunk vele.

Kedves Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet!

A Lindengassei Feltámadás-templom lelkészeként sok szeretettel köszöntöm Önöket! Örülök, hogy a mi gyülekezetünkben vannak magyar nyelvű istentiszteleteik.

A gyülekezeti lelkészi munka mellett esperesként egyik helyettese vagyok a bécsi szuperintendensnek. Az Ausztriai Evangélikus Egyház zsinatában a diakóniai és a missziói bizottság munkájában veszek részt. E területek is mutatják, hová helyezem munkám hangsúlyait.

Hakomi-terapeuta továbbképzésem is van, így a hagyományos lelkigondozói beszélgetések mellett ezt a módszert is felhasználom a terápiák folyamán.

Bár nem beszélek magyarul, de a megismerkedés lehetőségének örülök.

Szívélyes üdvözléssel: Mag. Hans-Jürgen Deml esperes

Ádventi gyülekezeti találkozó

2010. december 05.-én a Bécsben 11.00 órakor kezdődő adventi istentiszteletünkhöz kapcsolódóan gyülekezeti találkozót szervezünk. Itt lehetőség nyílik találkozásra, beszélgetésre, valamint a gyülekezet életének megismerésére. Vendégünk lesz a Hans-Jürgen Deml is, az osztrák gyülekezet új lelkésze.

A Lindengassei gyülekezeti teremben közös ebédet veszünk részt, köszönjük mindazoknak, akik ennek elkészítését magunkra vállalták. Kérjük, akik tudnak süteményekkel járuljanak hozzá a szeretetvendégséghez. Szeretettel hívjuk alkalmunkra!

Reneszánsz és reformáció

Sajnálom, hogy nem jutottam el korábban a Felső-Ausztriai Parz kastélyba, a „Reneszánsz és reformáció” című 2010-es tartományi kiállításra. A kiállítás ugyanis 2010. november elején bezárt, így csak élményeim tudom megosztani, pedig de jó lenne átadni a meghívást, hogy aki teheti, kerekedjen fel, utazzon el Grieskirchenbe a Parz kastélyba és tekintse meg ezt a látványban és tartalomban sokat nyújtó tárlatot.

A kiállítás helyszíne – a Parz kastély – három szárnyú főépületével, vizikastélyával és parkjával Felső-Ausztria legjelentősebb reneszánsz kastélya. A nemesi családból származó, reformáció tanait valló Sigmund Ludwig von Polheim építtette át az 1500-as évek második felében. Páratlan az a freskósorozat a külső homlokzat DNY-i falán, amely antik-mythológiai és keresztény-bibliai jelenetek kombinációjából áll, és a kastély urának vallási és világnézeti meggyőződéséről tanúskodik. A kb. 90 méter hosszúságú freskósorozatot a többrétegű vakolatok mögött az 1980-as években fedezték fel ismét. Művészeti és ikonográfiai szempontból az osztrák és délnémet reneszánsz ékessége, de a reformatori tanítás ábrázolása teológiai szempontból is érdekessé teszi.

Belépve a kiállítási területre szembetűnik a tér kitágítására való törekvés. Mintegy a reneszánsz korszakot magát jeleníti meg ez az építészeti megoldás. Az új felfedezések korszakában vagyunk: az Újvilág Amerika, napközpontú világkép, új fajok a növény- és állatvilágban, technikai és természet-tudományi felfedezések, Gutenbergi könyvnyomtatás, kultúrák találkozása. A kiállítás első részében ennek az új korszaknak a bemutatása történik. Illusztrált útibeszámolók, a Santa Maria hajó makettje, Mercator földgömbje, akkori világtérképek, nyomdagép, kitömött állatpreparátumok, növénytarak, kereskedési szabályzatok, valamint a nemesi családok kincseskamrái tanúskodnak a megváltozott világképről és életfelfogásról.

Az emberkép is változik. Már nem a túlvilágra hanem a földi életre koncentrál és középpontba kerül az egyén. Az Istennel való kapcsolat közvetlenné válik, nincs szükség sem az egyház sem a papság közvetítésére. A Szentírás a hit zsinórmértéke, és hogy mindenki tudja olvasni az Írást, sorra készülnek el az anyanyelvű bibliafordítások és nyílnak meg az iskolák, hogy az emberek írni-olvasni tanuljanak.

Felső-Ausztriában az 1500-as években nagymértékben tért nyert a reformáció, köszönhető ez Bajorország közelségének is. A kiállítás tematikus formában mutatta be azokat a területeket, amelyekben az életet és a gondolkodást az „új vallás” meghatározta.

A könyvnyomtatásról szóló teremben reformátorok könyvei, levelei, iratai kerültek bemutatásra, különös figyelemmel azokra a levelekre, amelyeknek címzettei osztrák nemesi családok voltak. Látványosak a reformáció tanításának képi megjelenítései, ezek szinte kivétel nélkül bibliai témájúak. Tipikusak a „Törvény és evangélium”-ábrázolások, amelyek többnyire két oldalra osztva a törvény megnyomorító és az evangélium megszabadító erejét képiesen jelenítik meg. A képek elsősorban didaktikai-pedagógiai funkciót töltek be, általunk ismerhették meg a Biblia és a keresztény tanítás tartalmát a hívek. Ilyen célzattal a mindennapi élet területein is megjelentek a bibliai történetek és tanítások képi ábrázolásai, pl. lakóházak homlokzatán, kályhacsempéken vagy egyéb csempéken, síremlékek domborművein. Leggyakoribb motívumok Jézus keresztfeszítése ill. a már említett törvény-evangélium ábrázolások.

Hangsúlyosan kerülnek bemutatásra lelkészek és teológusok valamint teológiai irányzatok is. Ezek közül a flacianizmus irányzata – amely „radikális lutheranizmust” jelentett, és az utolsó idők valamint az eredendő bűn tanításában kiélezett – jelentős szerepet kap, Eferding volt ennek a tévtanításként megjelölt irányzatnak utolsó bástyája.

A linzi tartományi iskolának és matematika tanárának, Johannes Keplernek működése, a Felső-Ausztriai protestáns rendek politikai csatározásai az 1620-as Fehér-hegyi csatában elszenvedett vereség, az ellenreformáció, a titkos protestantizmus izgalmas időszaka, a vallási üldözés és kiűzetések szomorú kora mind II. József türelmi rendeletének 1781-es kihirdetésébe torkollik. Megtűrt vallás lesz az evangélikus, és sorra alakultak Felső-Ausztria területén a türelmi rendelet gyülekezetei: Scharthen, Eferding, Wallern, Wels, Thening, Neukematen, Rutzenmoos, Bad Goisern és Gosau.

Dr. Solymár Mónika

A vizek és földek vörössé váltak...

Bizonyára mindnyájan értesültünk a kolontári vörösiszap-katasztrófáról. 2010. október 04.-én délben átszakadt az ajkai timföldgyár vörösiszap-tározójának gátja, és elöntötte Kolontárt, Devecsert és Somlóvásárhelyet. Az azóta eltelt események is ismertek előttünk. Örvedetes, hogy Ausztriából is sok szervezet és személy sietett a katasztrófában érintettek segítségére. Gyülekezetünk és az Ausztriai Evangélikus Egyház is hozzájárult adományokkal a károsultak megsegítéséhez. Ez a beszámoló közvetlenül a katasztrófa napjaiban született. A szerző traumatológiai és sürgősségi szakápoló az ajkai kórházban. 24 éve a bobai evangélikus gyülekezet kántora. Férjhezmenetele óta Devecserben él a családjával. Személyes hangú sorait a Magyarországi Evangélikus Egyház internetes portálja alapján közöljük. (www.evangelikus.hu).

„Megpróbálom leírni a leírhatatlant. Talán segít enyhíteni a fájdalmat, ha kiírhatom magamból. 2010. október 4-én ugyanúgy indult minden, ahogy egy hétfőn indulni szokott. Kicsit az oviba, nagyot az iskolába indítottam, a férjem és én dolgozni mentünk. Ebéd után jött az első telefon, kolléganóm fia telefonált, nem tud dolgozni menni, mert kiszakadt a gát. Nem igazán tulajdonítottunk jelentőséget neki, hiszen az esőzések miatt hol az egyik, hol másik patak vagy éppen folyó áradt meg és lépett ki a medréből. Aztán egyre több telefon jött, és egyre biztosabbá vált: nagy baj van!

Bekövetkezett, ami már hosszú évek óta lebegett a fejünk felett. Az Ajka és Kolontár között épített 10 tározó kazetta közül a legnagyobb átszakadt, és elárasztotta Kolontárt, Devecser nagy részét és Somlóvásárhelyet is érintette. Szerencsére őket már nem érte annyira váratlanul. A helyzetet súlyosbította, hogy az ebben tárolt vörös iszap erősen lúgos vegyhatású, pontosan 13 PH értékű, tudni kell, hogy 14 PH a maximum. (Erre mondták a médián keresztül a MAL illetékesei, hogy nem mérgező.)

Futótűzként terjedt a hír, kolléganók jöttek be a kórházba segíteni kérés nélkül, orvosok, ápolók, betegszállítók maradtunk együtt ott műszak után, hiszen nem tudtuk mire számítsunk.

Aztán megérkeztek az első sérültek, egy anyja a kisgyermekével és az őket megmentő fiatalember. Ekkor láthattuk mire képes a vörös iszap, amely rázúdult a településekre és az ott élő, mit sem sejtő emberekre. Derékig felmaródott a bőrük és jöttek a többiek vége láthatatlan sorban. Akkor és ott nem volt idő szörnyülködni, tettük, amit kellett, amit lehetett, és amit tudtunk. Mindenki az iszaptól vöröslő ruhában, könnyes szemmel.

Zavarodottság, rémület bizonytalanság és mérhetetlen fájdalom. Soha nem hittem volna, hogy pár órába ennyi fájdalmat, szenvedést bele lehet sűríteni, pedig 20 év alatt traumatológiai és sürgősségi szakápolóként láttam sok mindent. Szinte mindenki aggódott, vagy éppen kereste valamelyik hozzátartozóját. Végignézni, ahogy anyák a

gyermekeikért zokognak, egyikük saját két kezéből ragadta ki az ár a kicsi gyermekét, a másikat éppen csak fel tudta dobni a szekrény tetejére, így is súlyos sérüléseket szenvedett. Idős bácsi, akinek feleségét vitte el az udvarról a gyilkos áradat, és már csak holtan találták meg másnap kilométerekkel arrébb. Volt olyan szerencsétlen, akit kolontári udvaráról a devecseri húsüzemig sodort az ár, és ujjbegynyi bőr nem volt a testén, de élt és a testvérét kereste, míg eszméleténél volt. Még sorolhatnám... 62 sérültet láttunk el 4 óra leforgása alatt mindegyikük felhólyagosodottra maródott bőrű, kétségbeesett fájdalomtól elgyötört ember volt. Jöttek a hírek: sokan eltűntek, voltak, akik épp mentés közben veszítették életüket, nem számolva és talán nem is ismerve a lúgos iszap veszélyét, gondolkodás nélkül ösztönösen vették magukat a sodrásba, hogy mentsek a legdrágábbat, az emberi életet.

Voltak, akik csak úgy menekülhettek meg, hogy a saját padlásukról leszedve a cserepet kimásztak a tetőre. Családok váltak hajléktalanná, nincstelenné.

Sötét este volt mire a délelőtti műszakból hazaértem. Kerülőnek mentünk és nem igazán láttam semmit és talán nem is éreztem volna. Egyfajta zsibbadt mélabú telepedett rám. A Jó Isten a családomat megkímélte, a házunktól 50-100 méterre állt meg a gyilkos folyam.

Gyermekrajz a katasztrófáról

Aztán másnap jött a döbbenet reggele. Nem hittem a szememnek: vérvörös föld, a vizek vérré váltak a bibliai csapások egyike tárult elém. Hihetetlen hogy ezt valaki is túlélhette. A városban mindenütt kétségbe esett fájdalomtól megtört emberek.

Zavarodottság, félelem az újabb katasztrófától mindenfelé. Rémhírek röppenek fel, káosz, rettegés és menekülés. Szüleikbe görcsösen kapaszkodó gyerekek, kisírt szemű vörös iszaptól maszatos arcú felnőttek. Döbbenet mindenütt.

Hajlott hátú öregasszony szélmalomharcot vív, seprűvel próbálja a térdig érő iszapot kiterelni az udvaráról, tán föl sem fogja: ez többé nem lesz az otthona. Az internetes portálokon, médián keresztül láthatnak képeket, videókat, de azok a képek csak töredékei az itt látható és megtapasztalható valóságnak. Aztán jönnek sorban az aggasztó hírek, még mindig eltűnt embereket keresnek, a gát sem biztonságos...

Négy áldozatról beszélnek, pontos adatot én sem tudok, de ennél sokkal több a halottak száma. Mutatják a feltételezhető felelős arcát, szenvtelen, minden érzelmet nélkülöző hangon beszél, állítja: ez természeti katasztrófa. Nem tudom, nem hiszem, hogy az volna. Én sokkal inkább az emberi kapzsiság, felelőtlenség, nemtörődömség, az emberi élet iránti legcsekélyebb tisztelet hiányát látom okként. De az ítélezést meghagyom Istenre. Csak kérni tudom, legyen könyörületes a végórán majd azokhoz, akiknek a lelkét terheli ez a mérhetetlen szenvedés.

Most pár nappal a tragédia után még mindig kaotikus állapotok uralkodnak. Érkeznek a segélyszállítmányok mindenfelől. Amiket idáig eljuttattak, azt állig felfegyverzett rendőrök kísérik és őrzik. Sokszor annak nem jut belőle, aki igazán rászorul, hiszen ők otthonaikból mentik, amit még lehet, vagy éppen kórházi ápolásra szorulnak, vagy kórházban levő szeretteiket látogatják. Így sok hasznos „örszem” figyelni mikor, hova, mi érkezik és gátlástalanul akár többször is, többen sorba állnak egy családból. Talán ezen javít, hogy sokfelől érkeznek segítő emberek, így már a képzett szociális

munkásoknak van lehetőségük személyesen szállítani az arra rászorulóknak az életük folytatásához, fenntartásához nélkülözhetetlen dolgokat.

Nehezíti az életet, hogy sokfelé nincs vezetékes gáz, illetve csőtörések miatt a vízellátás is akadozik. Emberfeletti munka folyik mindezek elhárítására. Beszéltem olyan férfival, aki már 3 napja ugyanabban a ruhába takarítja a házát, hogy legalább egy szoba lakható legyen, mert az idős édesanyja belehal a fájdalomba, ha nem viszi haza, mint mondja: Ő már nem akar idegenben meghalni...

Mindenfelé állattetemek voltak, ezeket nagyon gyorsan eltakarították. Azóta is folyamatosan fogják be az elkóborolt állatokat, jó részük megvakult tele vannak sebekkel, nagy részükön már nem lehet segíteni.

Egyelőre nem látom a végét, nem tudom mi lesz, hogyan tovább. De látom az Isten könyörületeségét, a rengeteg segítő szándékú embert és ez erőt ad. Nagyon sok mindenre szükség lesz, hogy az élet újra indulhasson. A kezdeti bénultság után az akarat megvan azokban az emberekben, akik úgy döntöttek továbbra is itt szeretnének élni, és talán a segítség is meglesz hozzá.

Süt a nap! Örülni kellene ennek, most mégsem tudunk, hiszen ez azt jelenti, szállni fog a por, ami mérgező nehézfémekkel van tele. A kertekből már nem szedhetünk termést, ruhát nem teregethetünk a szabadban. Arcmaszkban kell járnunk az udvaron és az utcán. Féltjük azt, ami még meg van. Aggódunk a gyermekeink és a saját egészségünkért.

Sok mindent leírtam, azt hittem könnyebb lesz, de kimegyek az utcára és a fájdalom újra és újra belém mar. Segíts meg minket édes Istenem!

Hacherné Varga Veronika

Adományokat továbbra is gyűjt a Magyar Ökumenikus Segélyszervezet (IBAN: HU32 11705008 20464565 00000000, SWIFT: OTPVHUHB) és a Magyarországi Evangélikus Egyház is (IBAN: HU32 11707024 20478070 00000000, SWIFT: OTPVHUHB). A hozzánk eljuttatott adományokat is ide küldjük.

Bizalom a bizalmatlanság helyén... - A börtönpasztoráció bemutatása

„Csend, ahol elhordozhatatlan a zaj, közösség, ahol az egyedüllét kínszenvedéssé válik, nap és fény, ahol sötétség uralkodik, szabadság, ahol a kényszer és a szűkösség határozza meg a mindennapokat, élet, ahol a rabság hónapjai, évei, vagy „életfogytiglanja” áll valaki előtt és az „azután” egyre kérdésesebbé és lehetetlenebbé válik.” Az Ausztriai Evangélikus Egyház börtönlelkészi szolgálatának honlapján így határozzák meg a munkaterület feladatát (www.gefaengnisseelsorge.at).

Dr. Matthias Geist munkáját börtönlelkészként a bécsi büntetés-végrehajtási intézetekben végzi. Az Ausztriai Evangélikus Egyház börtönpasztorációs szolgálatának vezetőjeként mutatja be az egyháznak e munkaterületét. Megemlítendő, hogy a szolgálat „EV.ANG – Börtönfutás a hozzátartozókért” nevű akciója a napokban a reformáció ünnepe kapcsán ennek az évnek a Diakónia-díjával jutalmazott szociális projektje lett.

A Bécsi Favoriten-Matzleinsdorf-téri evangélikus gyülekezet lelkészének, Hans Riegernek a munkássága jelenti a kezdetet az evangélikus börtönpasztoráció területén. 1943 óta a tartományi bíróság börtönében, az úgynevezett „szürke házban” őrzött rabok között végzett lelkigondozói szolgálatot. Sokakat kísért az utolsó útra is, hiszen ezidőben még érvényben volt a halálbüntetés. Munkájáról tanúskodik „Az ítélet végrehajtott” (Das Urteil ist vollstreckt, 1977) című könyve. Hans Rieger nyugdíjba menetelét követően az Ausztriai Evangélikus Egyház első főállású börtönlelkésze, Richard Wasicky állt szolgálatba, aki 2001-ig Bécs és Alsó-Ausztria területén alkalmanként tíz börtönben is végezte egyidejűleg feladatát. Grazban 1977 óta van büntetés-végrehajtási intézetekben evangélikus börtönlelkészi jelenlét.

Az összes ausztriai büntetés-végrehajtási intézetben jelen van az Ausztriai Evangélikus Egyház egy-egy munkatársa. Bécsben, Alsó-Ausztriában (itt, Steinben őrzik a különlegesen veszélyes cselekményt elkövetetteket) és Grazban főállású evangélikus börtönlelkészek végzik feladatukat. A további büntetés-végrehajtási intézetekben - összesen 28-ban - gyülekezeti lelkészek vagy gyülekezeti munkatársak látják el a lelkigondozói feladatokat. Klagenfurtban, Innsbruckban és Salzburgban a börtönlelkészi és kórházlelkészi feladatok együttes ellátását végzi egy-egy lelkész. Érdekes az Alsó-Ausztriai Steyr helyzete, ahol egészen a 20. század közepéig a 18 hónapnál hosszabban fogva tartott evangélikusokat őrizték. Ennek következtében a Steyerben szolgálatot végző gyülekezeti lelkészek máig is különlegesen fontos szerep jut a börtönpasztoráció szolgálatában.

Munkám 90%-át a személyes beszélgetések teszik ki. Itt nem csupán az elítéltek és előzetesben levőkkel való beszélgetésre gondolok, hanem a hozzátartozókkal

és a börtönökben lévő személyzettel való kapcsolattartásra is. Különleges lehetősége e munkaterületnek, hogy – míg pl. a pszichológusokkal való beszélgetés során az elítéltek és előzetesben levők érzik, hogy szavaiknak következményei vannak – itt megkapják azt az érzést, hogy nyugodtan és a következményektől nem tartva beszélgethetünk. Ez a bizalmi légkör megteremtésének lehetőségét is hordozza, ahol az elítélt vagy előzetesben levő nem kényszerül védekezési pozícióba. A beszélgetések során alapvető, hogy nem egy elítélt és egy „büntetlen” ül le egymással beszélgetni, hanem két ember. E munkaterületen különösen fontos a keresztény emberképen alapuló alapállás és lelkigondozói attitűd.

A személyes beszélgetések mellett természetesen istentiszteleteket is tartunk a börtönökben, magam 3-4 alkalommal egy hónapban különböző helyeken. A nagyobb büntetés-végrehajtási intézetekben minden héten vannak istentiszteletek, háromszor katolikus, egyszer-kétszer evangélikus egy hónapban. Ezeken maximum 30 fogvatartott vehet részt egyszerre, azonban sokszor gondot jelent pl. az is, hogy ki kivel együtt tartózkodhat – esetleges összebeszélés miatt – egyszerre egy helyiségben. Érdekes feladat az előzetesben levők esetében a bírósági tárgyalások és az ítéletalkotási folyamatok követése.

Az ökumenikus együttműködés ezen a munkaterületen hosszú évek tradícióján alapul, munkánk során azonban sohasem a felekezeti hovatartozást nézzük. Minden évben közösen rendezünk meg egy ökumenikus konferenciát, amelyen az e területen munkálkodó ausztriai, svájci és bajor munkatársak vesznek részt. Sokat jelentenek azok az alkalmak, ahol kicserélhetjük egymással tapasztalatainkat. Alapvető az e területen dolgozók számára a személyes szupervízió igénybevétele is.

Absender: P.b.b.
Ungarisch-Evangelische Gemeinde
AB in Österreich
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien
Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

Medieninhaber und Herausgeber: Ungarisch-Evangelische Gemeinde A.B. in Österreich, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
 Lelkész hivatal telefonszáma: +43/650/58 777 12, Home page: www.evangelisch.at E-mail: evangelisch@aon.at
 Bankverbindung: Bank Austria Creditanstalt, A-1011 Wien, Schottengasse 6.
 BLZ 12000. Konto Nr. 0029-04191/00. IBAN: AT70110000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW
 Redaktion: Dr. Solymár Mónika, Géza Schubert

Úgy akartam e munkaterületen dolgozni, hogy előtte magam sem tudtam, mit is jelent ez. Fontos volt számomra, hogy emberekkel kapcsolatos munkát végezzek és észrevettem, hogy szívesen hallgatom az embereket, figyelek oda rájuk. Azt

gondolom, ez a tulajdonság – meghallgatni és végighallgatni az embereket, lehetőleg azt kihallani, amit ők akarnak átadni, ahogy maguk látják helyzetük a mi saját interpretációnk nélkül – nagyon fontos a börtönökben végzett lelkigondozás folyamán. A lelkigondozói továbbképzésen két irányba lehetett szakosodni. Családi érintettség – nagyapám a nemzetiszocializmus ideje alatt börtönben volt – következtében is, és személyes adottságaimat is figyelembe véve választottam a börtönpszichológiát.

Az evangélikus teológiai tanulmányok elvégzését követően a bécsi evangélikus teológiai fakultánson doktoráltam, egy empirikus kutatást végeztem az ausztriai lelkészgyermek vallási szocializációjával és vallási öntudatával kapcsolatban. Ezt követően Bécsben a 3. kerületben voltam segédlelkész, majd egy évig egy gazdasági területen érdekelt cégnél szervezetfejlesztést végeztem. Ezt követően pályáztam meg a megüresedő börtönlelkész állást, amelyet már kilenc éve végzek. 32 esztendő voltam ekkor, visszatekintve úgy gondolom, ideális életkor ez ebbe a munkaterületbe való belépéshez.

Munkámban nagy örömet okoz, ha olyan kísérő lelkigondozást végezhetek, amely sok éven át tartó folyamatot jelent. Érdekes és számomra különösen kedves terület a szabadon bocsátottak kísérése, vannak olyan szabadultak, akikkel kilenc éve folyamatosan kapcsolatban vagyok. Tapasztalom, milyen nehéz a társadalomba való visszailleszkedés. Nehézséget munkámban a prioritások felállítása okoz. Sokszor nehezen döntöm el, mely feladatoknak van elsőbbsége.

A Bécsi Evangélikus Börtönpszichológiai Központtal és a Bécs-Floridsdorfi evangélikus gyülekezettel és a Diakónia „Häferl” nevű szociális segítő szervezetével együtt 2007 óta megszervezi a „börtönfutás” nevű rendezvényt. Tapasztalom, hogy a hosszú börtönévek illetve az előzetesben hosszán eltöltött bizonytalan kimenetelű időszak mennyire megviseli anyagilag és pszichésen is a hozzátartozókat. A börtönfutás akció a hozzátartozók terheit kívánja a köztudatba állítani, és nekik kíván segíteni. Floridsdorfban az evangélikus templom a közelében van egy börtönnek, és így adja magát a kb. 1 kilométer hosszúságú pálya. A jelentkezők szponzorokat hoznak, akik minden egyes kör megtételéért egy előre meghatározott összeggel adakoznak. Lehet futni vagy gyalogolni is, de érkehetnek nordic walkinggal is a résztvevők. Az a lényeg, hogy minél többször megtegyék a kb. 1 km. hosszúságú távot, így gyarapítva az e célra felajánlott összeget. Ebben az esztendőben 2010. október 9.-én rendeztük meg a börtönfutást, 149 indulóval, akik összesen 1770 kört megtéve több mint 14.000 eurót futottak össze. E rendezvénynek a hangulata is nagyon vonzó - családi és összetartó. Érezhető a jó ügyért való civil összefogás lelkesítő és közösségformáló ereje.

Az Ausztriai Evangélikus Egyház reformációi fogadásán adta át Peter Krömer a zsinat elnöke és Kurt Drimmel a Raiffensbank Felső-Ausztriai igazgatója az ezévi Diakóniadíjat a börtönfutás akcióért a börtönpszichológiai központnak.

